

O AZURUBO

UNITARIO

Nº 1 — Febreiro 81
apartado 1.468 — VIGO

BOLETIN da COORDINADORA de COLECTIVOS GAIS de GALICIA (CCGG.)

Editorial:

orgaizarse ¿pra qué?

Crisis económica... Crisis de militancia... Crisis do tinglado éste da sociedade de consumo... Abstencionismo... ¡Solo ós maricas e lesbianas pode ocurrírseños promover a organización en Galicia do movemento gai nesta situación! ¡Cómo somos!

E non é por falta de advertencias dos compañeiros-as no Roi ou no náutico de Vigo, na Ferradura de Santiago, no Xornes da Coruña, na Alameda de Ourense, na estación de autobuses de Lugo, no Ferrol, en Pontevedra, en todas partes: "Está ben, pero eso non vai pra diante". "Eu non creo en esas coñas". "Organizarse, ¿pra qué?" "Eso está manexado polos partidos." "Claro, como non tedes nada que perder..."

Dende maio do ano pasado vimos levando un amplio debate, rematado (non pechado) a finais do 1980, pra intentar respostar a moitos interrogantes que nós mismos tiñamos plantexados. E chegamos a algunas conclusións:

- que ser homosexual é unha opción tan lícita como ser heterosexual.
- que si facemos o amor con persoas do mesmo sexo é porque así o escollimos, non por ningún tipo de problemas hormonais ou cousas polo estilo.
- que a sociedade na que vivimos, basada na opresión de unhas persoas por outras, deféndese perseguindo, ou pechando no "gheto", a quén non aceptamos a "norma", imposta.
- que esa "norma", falsamente moral, o que fai é reprimir a capacidade de disfrute sexual, empuxándonos a

todos, independentemente da nosa opción sexual, a autoreprimirmos, e buscar así o mecanismo de xustificación de outras formas de represión institucionalizada e de toda caste de explotación.

- que a nosa loita pola liberación homosexual axúdanos a comprender mellor a necesidade de participar na batalla global pola transformación da sociedade, o descubrir que no actual marco esa liberación non é posible.
- que a permisividade dos "ghetos", especialmente os comerciales, (clubs, discotecas...) non ten outro fin que o de separarnos do conxunto da sociedade, empuxándonos a dobe vida —homosexuais no "gheto", e "normales" na rúa, na escola, no traballo—, convertíndonos en axentes da nosa propia autorrepresión.

Desarmándonos diante das agresións que como gais poidamos sufrir.

Por eso, e mais constituimos a Coordinadora de Colectivos Gais de Galicia —CCGG. Porque precisamos un instrumento pra dar resposta a esas agresións que por razón da nosa opción sexual sufrimos no traballo e noutras ordes na vida (o boicot a cafetería Manhattan Plaza da Coruña é un exemplo), precisamos organizarnos. E porque de pouco servirían as conclusións do noso debate se non as levamos a rúa, os centros de estudio e traballo, a sociedade en xeral e as súas institucións. E claro está, tamén ó "gheto", a tódolos gais.

¿Podemos acaso quedar calados ante o debate que dentro de pouco encetará no Parlamento, sobre a reforma do Código Penal, e que nos afecta directamente? A organización é a nosa voz, si queremos que esta se escoute.

A Coordinadora, os Colectivos, están abertos a tódolos e tódalas gais que queiran participar. ¡Faltaria "plus"!

Da o paso, ençanto. Pasa de desencantos. A vida e fermosa ou séase cachonda, e ainda pode selo moiitísimo máis. ¡Que si!;

FESTA GAI DE CARNAVALES

o sábado 28 en

"CASA PEPE" (Vigo)

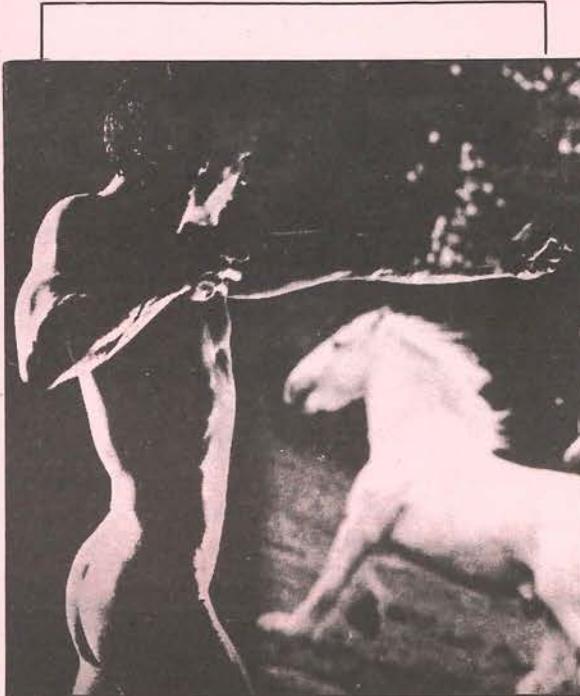
a partires das
12 da noite

Organizada pola Coordinadora de Colectivos Gais de Galicia (CCGG)

CONTACTOS PRA TODA GALICIA
no APARTADO 1.468 — VIGO

(provisional)

¡qué festa!

O 31 de nadal, antes das doce uvas e das doce campanadas, o local pra "gran festa gai" quedaba listo, adornado cos globos e serpentinas de colores, as luces, o gran triángulo ca llanda firmado pola CCGG... Quedaba a punto tamén a instalación pra música e o champán no frigorífico.

Logo da cea de fin de ano, en familia ou entre amigos e amigas, voltamos o local co ano 1981 recién nacido.

Era a primeira festa organizada pola Coordinadora e nin-

guén sabía como iba salir a cousa. Pasaban os minutos, que parecían horas, do novo ano, e a xente non aparecía. ¡Cantas dudas! ¿Qué íbamos facer con tantas caixas de champán?

Por fin un grupo de conocidos que entra. Menos mal... Xa creímos que a festa íbamos a tela solo os-as do colectivo de Vigo e os que chegáramos dos do resto de Galicia.

Algunha xente na porta, mira, non se decide a entrar....

Outro grupo que entra, e incorpórase a marcha rokera, pois éramos poucos, pero marcha tíñamós cantidubi.

Unhos cantos amigos, primeiro de un en un. E de pronto, a explosión. Na porta non se dá abasto. O local vainos quedando pequeno. Todo o mundo enrrollándose de puta madre. A marcha aumenta. Entra xente sin parar. O local está a tope ¡Mais de duascentas persoas!

As tres da mañá recollemos as "Anduriñas", que estaban actuando en Samil, e queren facer tamén a súa aportación a festa. Vanse as "Anduriñas" e a festa contunúa. Non queda ningunha botella de champan. Xa todo o mundo se conoce, morrea, canta e baila.

Amañecía, a fatiga, o alcohol, algún porrito e moitos ligués, van levando a xente a tomar o chocolate con churros, o café, a manzanilla, e a cama. ¡Poucos quedaron sin poñer o broche de ouro na cama! ¡Como ten que ser!

O resumen do que foi a festa facíano os amigos e amigas cando se iban: ¿e ides facer outras pros Reis?

¡Que festa!

VICENTE

¿é posible sair do ghetto?

Coa asistencia dunhas 300 persoas, aproximadamente, homosexuais e heterossexuais, démonos cita todos xuntos respondendo a primeira convocatoria dunha festa orgaizada pola Coordinadora de Colectivos Gais de Galicia (C.C.G.G.) o fin de ano do 80.

Nesta noite contamos coa animada participación das "ANDURIÑAS", dándolle un certo ambiente marchoso a festa, que aproveitando iste boletín agradecemoslle a sua colaboración desinteresada e tamen desexarllles álguns dos seus membros que se foron ou vanse a ir pra o es tranxeiro por motivos de traballo, uns meses o más levadeiros posibles, e

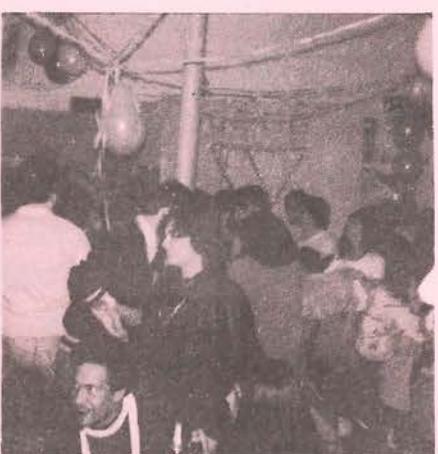
esperando que pase o tempo pra volver a telos todos xuntos eiquí pra tela posibilidade de que siga adiante o seu grupo.

Os motivos que nos levaron á organización dista festa son moi sinxelos e que pódense resumir nos seguintes:

- Participar nunha festa feita e or- gaizada por nos e pra nós.
- Ofrecerlle a posibilidade a todos os que non podemos permitirnos o luxo de pagar unhas cantidades astronómicas por pasar unha noite agradable que non deixa de ser igoal que todas as do ano.
- Poder realizar ista festa na que tamén participaran toda aquela xente que non comulga coa opresión que sofrimos por ter unha forma de afecto diferente a norma social.
- Como unha pequena alternativa de desplazamento dos gais do ghetto dourado ao que a maioría de nós estamos sometidos, sendo un dos obxetivos que nos temos marcados como campo de loita, como é o de chegar a eliminación do ghetto pola miseria, alienamento, contradicións, individualismo, esibicionismo, consumismo, etc. que leba consigo, pensamos que:

Calqueira forma e acto que leve con- sigo o rachar co ghetto é unha tarefa esen-

cial pra o movemento homosexual, e polo tanto pra calqueira movemento social, xa que a sociedade intenta con todos os medios posibles meter a todos os individuos nun ghetto determinado. Como ve- mos é un dos aspectos mais difíciles de resolver a corto plazo, xa que levaría con- sigo un cambio total da estructura social existente.

Mentras tanto, cuestionemos con to- dos os esforzos posibles, nos nosos lugares de traballo, nos barrios, nas escolas, e por suposto na rua, todos os mecanismos de opresión que sofrimos. Cuestionemos a diferencia heterosexual –homosexual e o machismo como normas impostas. Apa- recer abertamente tal e como somos, fa- cendo ca xente se pregunte a sí mesma e se cuestione a sua propia aptitude e o seu propio comportamento cara a sexualida- de.

Hoxe do que se trata é de seguir loi- tando abertamente contra todo o que nos

opprime, loitar contra o propio ghetto, loitar contra a inseguridade creada polo sistema sin encerrarnos na falsa seguridade dos ghettos, sen dúbidas nen timideces, e facer da nosa homosexualidade unha arma mais pra minar e destruir iste sistema social, capitalista autoritario e repressor en todos os eidos da nosa vida cotidiana.

Hoxe dempois de pasada a festa pensamos que os obxectivos que tíñamos plantexados víronse cumplidos. Como crítica no desenrollo da festa pensamos que houbo unha falla de organización

O día 12 de xaneiro, no "Ateneo de la Coruña" deu comenza un ciclo de conferencias e proxeccións cinematográficas centrado no tema de sexoloxía.

Está organizado por "A Comisión pra o Estudo da Problemática da Muller" coa intención de "enfoca-lo tema, co único propósito de presentar distintas opcións e opinións sobre dun feito que até hai pouco foi considerado "tabú": o sexo. Na vida da persoa, o sexo constitue un dos eixos fundamentais e o feito dunha falta de coñecementos encol deste tema supón ignorar un dos aspectos principais da personalidade humana.

A primeira destas conferencias, e presentación do ciclo foi levada a cabo, por Federico Boix co título de "Corpo e sexualidade". O tema era o suficientemente atractivo como pra esperar do psicólogo-sexólogo unha mais atractiva exposición, que por contra resultou fruxa e aburrida ao limitar-se a tocar temas xa coñecidos relacións fisiológicas percepción física-hipotálamo, emotividade en cuestión referentes ao papel fundamental do "aprendizaxe" o denominado instinto sexual. En resumen, a experiencia dese coñecido psicólogo, decepcionou á maioria dos asistentes (mais de douscentos).

A segunda conferencia que co título de "mitoloxía sexual do macho" nos ofrecéu J. Vicent Marqués foi a primeira do ciclo (a anterior foi introducción); e donde xa se abordaron temas de interese concreto: "a sexualidade masculina e a sua componente fundamental de afirmación do papel otorgado ó macho pola sociedade e o componente secundario propiamente sexual". Esta sexualidade

ciclos de sexualidade

masculina, está empobrecida nas suas posibilidades, xa que non somentes se dirixe á penetración de xeito exclusivo vaxinal, minimizando calqueira relación que non teña este exclusivo fin, senón que se rodea dos condicionantes de afirmación da masculinidade que o medio social caracterizou de violencia-posesión, etc.

A solución aportada estaría na "rexeñación do macho" libremente asumida e conduciente a enfoca-la sexualidade coma algo abierto e lúdico con asunción crítica das limitacións que unha "costume social" marcó ó traveso dunha educación castradora.

A continuación relacionamos as próximas conferencias, algunas das cales tanto pola sua temática coma pola personalidade dos conferenciantes, son especialmente interesantes pra tódolos homosexuais.

- "Sexualidade femenina" por Genoveva Rojo (30-1-81).
- "Homosexualidade femenina" por Grethell Anman. (6-2-81).
- "Homosexualidade masculina" por Armand de Fluvia (13-2-81).
- "A muller no discurso ideolóxico do catolicismo" por Maribel Aler (20-2-81).
- "A normalización e represión sexual nas ciencias sociales" por Ignasi Pons (20-2-81).

principalmente na cuestión do bar porque pensamos superar nas próximas. Tánben vimos que non traballamos o suficiente pra anunciar principalmente entre os gais que non coñocemos directamente.

Pra rematar, decirvos e invitarvos a próxima festa de carnaval que faremos o SABADO 28 de Febreiro no mesmo sitio que a do fin de ano; no bar PEPE, a que pensamos que todos- todas vaimos a mesma disfrazados.

XOSE

Os colectivos de Galicia chamamos:

- A todas as persoas e grupos marxinados en razón das suas peculiaridades culturais, ideológicas e sexuais para combatir xuntos pola nosa liberación.
- A os grupos de liberación da muller para loitar unidos contra da sociedade machista e opresora e pola revolución sexual.
- As asociacións democráticas e de masas, a clase traballadora, aos estudantes, aos medios de comunicación social, as asociacións profesionais e culturais, aos partidos políticos e os mais grupos sociais pra que apoien a loita dos homossexuais.

sexuais e demás marxinados, parte da loita de todos (revolución social) contra da inxusticia e a opresión.

- A opinión pública en xeral para que tome conciencia da situación inxusta en que nos atopamos os homosexuais e demás marxinados e para que comprenda que non pode haber liberación da sociedade si continúan existindo grupos de oprimidos.
- Amnistía pra todos os homosexuais.
- Educación sexual completa, en todas as súas variantes, canalizando a efectuosidade a través de calquier tipo de sexualidade.

SAUDIÑA

ROXELIO

chamamento

A sociedade e as fontes do poder seguén a reprimir os grupos e as persoas que por mor das súas peculiaridades de cultura, ideoloxía, sexo e polas suas específicas formas de relación human. A marxinación mantense.

Os homosexuais seguimos sendo re-

primidos; a nosa actual sociedade española segue privando-nos dos mais elementais direitos nosos como persoas e como cidadáns, seguen vixentes leis inxustas e vexatorias.

Seguen-se aplicando normas dictatoriais, segue-se condenando e privando de libertade a persoas que non cometeron delito algun, só polo feito de ser homosexuais.

a dourada trampa do ghetto de latón dourado

Luces de neón, locales de plástico cheos de fume, música disco de "los cuarenta principales", remuiños de "oficinistas-de-día-mariquitas-de-noche". Plumas que cruzan a sala de boca en boca, de xesto en xesto....

A descripción podería estar tomada de calqueira local de "ambiente" onde cada día xúntanse (xuntámonos) boa parte de xente gai.

Cecás á vista deste escomengo chame a atención o tíduo deste escrito (maiormente o de "trampa"). Pero estas dúbidas quedarán, espero, aclaradas se analizamos o ghetto (o seu papel social) máis po-lo miuda.

O ghetto, esos locales onde confluimos mariquitas ou/e lesbianas, non é algo que xurda espontáneamente como unha alternativa comercial máis ó ocio. (I é que nesta sociedade hasta o ocio está xuxeto á comercialización). Po-la contra, i é esta a principal característica que o diferencia dos locales hetero (dende o punto de vista da función social que cumple), o ghetto nace pra responder a unha necesidade que xenera o propio sistema.

O ghetto comercial (tamén chamado ghetto dourado) é ante todo e sobre todo a válvula de escape, o "coto de ligue" que o poder (aquele que os oprixe socialmen-

te) ofrece a todas aquelas mulleres e homes homosexuais. A toda-las mulleres e homes que, víctimas dese mesmo poder machista e heterosexista, vémonos (sobre o papel) condenados a reprimir-la nosa afectividade/sexualidade vintecatro horas ó día/trescentos sesenta e cinco días ó ano. (iSempre!).

E evidente a inviabilidade de que esta situación poida manterse na práctica sen que se produza un estoupiido que poña fin á unha represión absolutamente insosistible. Hai que abrir unha espita por algún lado, ofrecer unha salida. Pero é necesario que esa salida seja controlada. Non poden darnos a oportunidade de desbordalos, de que rompámolo noso aillamento salindo á luz e expoñendo a toda a sociedade ó perigo de romper coa sua moral farsaica e de contamiñarse das nosas ansias de vivir en libertade.

Os ghettos veñen a cumplir esta misión. Alí estamos controlados, saben donde poden atoparnos se elo é necesario. O mesmo tempo é unha curiosa arma na sua argumentación represiva: Cando te detean ou te sometan a vexacións por estar morreando con outra mariquita/lesbiana na rua diranque que a próxima vez vayas facelo ó ghetto, que pra éso está. E como se houbera un contrato segundo o cal eles montancho o ghetto e ti, a cambio, "pórtate ben" na rua. Claro que nin eu firméi o contrato nin lle pedín que me montaran ningún ghetto, ¿e tñ? Non vexo entón o por qué respetar ese "convenio" descaradamente imposto.

Pero o peor do caso e que a maioría de nós quedámonos absolutamente deslumbrados cando nos atopamos por primeira vez co ghetto. Tal é o grado de represión que padecemos "fora", que, por contraste, a libertade vixiada que se nos ofrece nos locales de ambiente parécenos o colmo da liberación. Non é fácil decañtarse, a primeira vista, de que non se trata dun paraíso senón dunha gaiola e, por riba, non de unha gaiola de ouro senón de vulgar latón abrillantado. Pensa senón en tódolos cubatas de garrafa que te levan servido, a música enlatada po-la CBS que te fan escutar, as moquetas deslucidas, a xente abigarrada dos fins de semán, o cheiro acre (mezcla de madeiras de oriente, channel, sudor po-la mala ventilación...) que se respira. I é que, pra rematala, os locales que nos vemos obligados/os a frecuentar apenas si teñen competencia.

Quique.

volve a represión en Grecia.

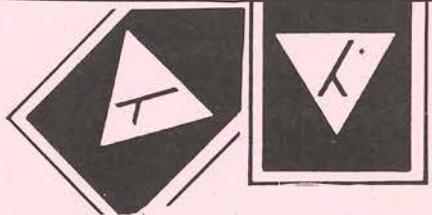
A piques de pecha-la redacción deste número do "Aturuxo" recibimos novas noticias sobor da situación en Grecia. Xa no número 0 tivéramos que denunciar a represión contra da revista "Amphi" daquel país. Agora atopámosnos con que unha lei sanitaria absolutamente represiva para cos homosexuais, baixo a que intentan camuflalo control policial, vai ser con toda seguridade aprobada nos primeiros días deste mes de Febreiro. Esta é unha lei xa dabondo polémica. Hai anos tentaron de aproba-la pero atopáronse coa amenaza do goberno holandés de votala sua entrada no Mercado Común. Agora, recén ingresada Grecia no MEC, e con un novo goberno democrática-cristián en Amsterdan, o goberno griego continúa a sua política de feroz represión sobor dos dereitos gais presentando a lei a discusión no Parlamento.

Enviamos telegramas de protesta ó Consulado Griego (Plaza de Ourense, Coruña) exisindo o recoñecemento dos dereitos gais e solidarizándonos coa loita dos homosexuais e lesbianas griegos. ■

**XORNADAS ESTATAIS
DE ESTUDIO E
DEBATE SOBRE
HOMOSEXUALIDADE
EN BARCELONA
OS DIAS 14 e 15
de FEBREIRO**

**PROXIMA XUNTANZA
DA COORDINADORA
DE COLECTIVOS GAIS
DE GALICIA OS
DIAS 14 e 15 de MARZO
en SANTIAGO.**

CORRESPONDÈNCIA
*Apartado de correos 1468
(pra toda Galicia)*

LESBIANISMO

a xeito de presentación.

Aquí estamos. Por primeira vez na pequena historia do movemento de homosexuais en Galicia, aparecemos orgaizadas as lesbianas para tratar dende nós e para nós a problemática que a todas nos afecta; para escomenzar a escribir unha páxina de historia que, deica agora, estuvo ignorada ou cando menos oculta con un tupido visillo de feminidade, un corsé feito a nosa medida por unha sociedade machista e patriarcal, que o úñeco que nos ofreceu e ofrece é unha vaida "fácil" cuio derradeiro fin é a produción, perdendo así a nosa identidade de seres autónomos e o noso dereito a unha sexualidade ceibe.

Deica hoxe somos, se cadra, un pequeno fato de mulleres con boa vontade, pero non imos quedar ahí. Con más ou

menos forza estamos seguras de poder facer moito barrullo, para deixar de ser dunha vez por sempre miles de voces anónimas nunha sociedade que nos marxina; nin tan siquera nos ofrece os "ghetos" dourados nos que os mariquitas poden endulzar e adormecer a súa marxinación.

Polo simple feito de ser mulleres estamos marxinadas pola ideoloxía machista, se a esto sumamos que non comprimos có rol que se nos ten asíñado, comprobamos que somos víctimas dunha doble marxinación: a que sofrimos como mulleres e como lesbianas. As nosas relacións son blanco dun particular xeito de desprecio e desvirtuación, porque supón un atentado directo a idea e o valor da virilidade e a concepción da sexualidade en función da reproducción. Participamos

non cabe dúbida da opresión da muller pero ademais, e isto é o que nos interesa recalcar, dunha forma específica porque sofrimos ademais da marxinación e a falta de expresión total, do tabú da nosa inexistencia.

Ai o noso primeiro fin, demostrar que existimos que estamos aquí con case-que todo por decir e facer; pero iso sí con moitas, moltísimas ganas de traballar e aparecer dunha vez e pra sempre, e dende xa sirva ista presentación para facernos ver e chamarvos, a todas as que de algún xeito vos parezca, xa sexa con colaboracións niste boletín que está aberto para todas (lesbianas, feministas ou simplemente curiosas e inquietas) e no que sempre reservaremos un espacio para as vosas cartas, xa sexa organizándoos a nosa veira para facer crecer a marea da nosa "peligrosidade" que cada día mais ameaza con contaxiar as finas e doces fillas do fogar de Breogán. Que non tarde.

Esperando as vosas noticias se despiden as lesbianas da C.C.G.G.

nós tamén hoxe amamos: a nosa loita

Cada vez que falamos de homosexualidade femenina revive o mundo greco-latin; vagas figuras de mulleres asoman no espectro da imaxinación e o nome de Safo é unha cita ineludible. Safo, a mellor poetisa entre os griegos e que fora condenada por pornógrafa siglos mais tarde, nas oscúras etapas do cristianismo opresor. Culturalmente remontar a homosexualidade femenina o mundo griego donde sin lugar a dúbidas se desarrollou libremente, é un recurso que permite usar toda a utilería retórica, o arsenal de códigos dunha civilización, hasta agora patrimonio casi exclusivo dos homes, e ben está que os valores reservados a un sector da especie se comuniquen, pasen a servir a todo o xénero human.

Chegou o momento de rescatar a homosexualidade femenina dese ámbito de columnas dóricas, olivos, vasos griegos, mitos e lendas, en que pareceu ser, os ollos dos protervos guardians das normas, un adorno mais. Hasta fai pouco tempo, era difícil rechazar esta tradición clásica da homosexualidade femenina porque non había conqué sustituila: séculos multiplicados de escravitudes da muller, da desigualdade de dereitos, dainxusticia social, non permitiu que as mulleres asumiramos un papel activo nas artes, nas ciencias, na política, nin que exerceáramos o noso dereito a amar.

Chegou o momento de que a tradición clásica sea soio eso: unha tradición, é que a homosexualidade femenina, co seu profundo contido emancipador pra

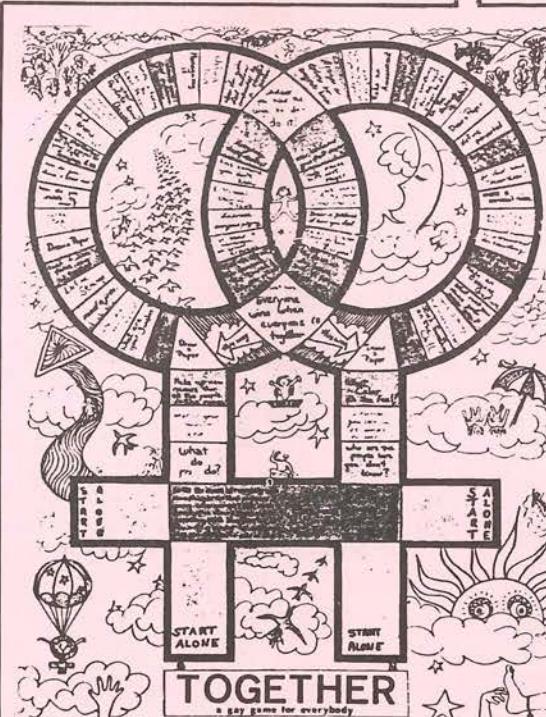
todas as mulleres sea vivido non solo no ámbito reservado dos gustos persoais ou das conquistas individuais, sinón no marco social.

A homosexualidade femenina é inseparable da emancipación da muller e, por iso, vái mais alá da reivindicación dunha sexualidade libre, non condicionada pola reprodución.

E evidente que as mulleres lesbianas loitamos contra dúas opresións: a que nos corresponde por pertenecer o xénero femenino e a que padecemos por pertenecer a unha minoría sexual.

2º encontro estatal

O segundo Encontro Estatal de Lesbianas celebrouse os días 6,7 e 8 de nadal en Valencia. Poucas ponencias e muita animación. O mais importante partimos de nós pra chegar a nós; partimos da nosa posición de mulleres lesbianas ca nosa forma diferente de concebir a sociedade, e tratando de superar a posible reproducción dos esquemas do sistema patriarcal que nos atentan día a día. Un feito xa é o desenrolo e ambiente destes Encontros: Ao noso xeito.

“Yo callaré tu nombre adorable,
Esta es la prohibición que
se me ha impuesto.
Diré solamente como vienes a
buscarme,
al fondo del infierno.
Atraviesas a nado la orilla
de aguas oscuras,
despreciando las lianas
semi-vivas,
las raíces y
las serpientes desprovistas
de ojos”.

(Monique Wittg,
El cuerpo lesbiano.)

Aínda que homosexuais e lesbianas temos unha problemática común, pensamos que non estaría de mais facer unhas matizaciones respecto da opresión sufrida por uns e outras.

En primeiro lugar as lesbianas sofremos unha doble opresión polo feito de ser mulleres e de ser lesbianas.

No engranaxe social a opresión da muller en xeral e da sua sexualidade en particular e unha peza fundamental sobor da que se ergue a sociedade capitalista, machista e patriarcal na que vivimos.

Perante séculos a nosa sexualidad, a da muller, foi anulada en función da do home, e permitida soio ca finalidade reproductiva. Esta situación víuse avalada e reforzada ao traveso do seudo-cencia e dos aparellos ideolóxicos (eirexa). O feito lesbiano e socialmente iñorado pois sitúa a muller fora dos seus roles de nai e espoña (descanso do guerreiro).

A importancia de conservar estos roles estriba en que son unha garantía de reproducción de novos individuos alienados, que os asumirán como tales asegurando a supervivencia do sistema. Na familia, como célula básica, orgáñase a propiedade privada da muller e dos fillos por parte do home, esto supón esixirlle a muller fidelidade absoluta, privatizando ademais o coste de reproducción da forza de traballo.

Aquí atopamos unha das causas fundamentais polas que o lesbianismo e iñorado e encuberto baixo unha facione de amistade e afectividade (permisibilidade de manifestacións públicas: bicos, apertos, collerse de ganchete, etc.). Ao sistema lle interesa velo así, ou mellor dito, non velo, do contrario entraría en contradicción coa súa ideoloxía.

Esta postura ven reforzada polas cualidades "innatas" atribuidas a muller en función dos roles: dulzura, ternura,

opresión de homosexuais e lesbianas

comprensión, etc., que xoga o papel de engañar as mesmas mulleres integradas que, non sendo conscientes da súa sexualidade emmarcan as relacións con outras mulleres dentro da amistade.

O sistema non poden empregar as mesmas armas para abordar a homosexualidade masculina, xa que o papel social do home é diferente, é o dominante, a súa sexualidade está perfectamente recoñecida, incluso tén permitido explalyala fora da célula sagrada (a familia).

Ao non poder iñorála o xeito de "tratala" é empuxándoa os ghettos, así os homosexuais están perfectamente localizados e controlados (evítase o "contaxio"), o mesmo tempo son considerados con desprecio pola pérdida da sua "virilidade". O feito de permitir ser penetrado (acto do sometimento) igual que a muller amósanos unha vez mais a ideoloxía machista imperante que considera a muller como un obxeto sobor do cal exércece o poder. O recoñecemento da sexualidade no home fai más consciente ao homosexual da condición das relacións que leva, así como o rol que se lle impón dificulta a súa libre expresión de afectividade fora do ghetto.

Mais non chega con iñoranos, cando surxe un indicio de crara relación lésbica, somos tamén marxinadas e desprestixadas, calificándose-nos de frustradas por "non haber atopado un home" (?), ou de marimachos "envidiosas do papel e o pene de home" (?); é icomo non! a prensa sigue ofrecendo a imaxen da

parella lésbica en función da sexualidade do home, como continuidade ao manexo que se fai do corpo da muller como obxeto sexual.

O marco socio-económico-cultural que rixe esta sociedade e o feito de ser reprimida a sexualidade da muller moito mais ca do home, marcan unhas pautas que condicionan as relacións e posibilidades da lesbiana, así atopámonos muito mais ailladas dificultándose-nos o contacto e comunicación con outras mulleres que sinten como nós, e polo tanto o desenvolvemento da nosa sexualidade sofre perodos de abstinencia muito mais prolongados que no caso dos homosexuais masculinos.

Ao detentar o home o poder social, sigue sentíndose superior a muller inda que sexa mariquita e desprestixado como home por elo, contribuíndo tamén os homosexuais en muitas ocasións a oprimir a lesbiana. Nos sectores gays menos conscientes do papel revolucionario da súa homosexualidade fanlle o xogo o verdadeiro enemigo: o macho, e a idolatración do pené está presente polo que desprestixan as relacións lésbicas.

O análisis da nosa opresión non remata aquí, poderíamnos falar moito mais déla e das condicións en que se desenvolva dentro de esta sociedade. Sociedade na que se nos iñora, marxina, utiliza e o mesmo tempo que tenta disfrazar o noso lesbianismo e encamiñalo a integración dentro do sistema sin atentar as súas estruturas. Mais somos conscientes de que o noso papel vai mais alá de ter relacións con mulleres, xa que con elo cuestionamos as relacións sexuales imperantes, reivindicamos o placer e reafirmamos a nosa sexualidade propia e independente da do home. E unha manifestación mais da sexualidade da muller con valor propio, e que a pesar das dificultades sociales cas que nos enfrenta, nós lesbianas as manteñemos porque así e como percibimos a nosa sexualidade.

Corren tan aprisa como pueden. Unas renquean. Otras jadean a cuasa del esfuerzo. Algunas caen y ya no se levantan. Entonces hay que pararse y llevarlas a hombros entre cuatro. Luego hay que correr con ellas hasta que, descansadas, pueden volver a correr lo más aprisa posible. El refugio está todavía lejos. Algunas más resistentes entonan un canto para darle ánimos. Dice, no bajes la cabeza/como una que ha sido vencida/.Dice, despierta/ anima-te/la lucha es larga/la lucha es difícil/ pero el poder está al extremo del fusil. Entonces gritan un entusiasmo con todas sus fuerzas.

conferencia internacional

A primeira conferéncia organizada pola AGI (Asociación Gai Internacional) pra lesbianas tivo lugar en Amsterdam os días 28 ó 31 de Decembro, seguida ó final por unha festa de fin de ano pra as asistentes.

Os temas a tratar foron "Custodia dos fillos", "paidofilia", "sexualidade femenina", "formas de vida lesbianas" e "estructura e metas de AGI, coa colaboración de homes gais", "igualdade ante a lei" e outros que poideron xurdir no devir da Conferéncia.

de CAVAFIS

vino con intención de leer

Vino con intención de leer. Dos o tres libros están abiertos: poetas e historiadores. Había leído apenas diez minutos cuando los dejó a un lado. Dormita ahora en el sofá. Es un gran aficionado a los libros; mas, tiene veintitrés años, y es muy hermoso, y el amor, esta tarde, atravesó su carne ideal, sus labios. A través de su carne, que es la total belleza, pasó la fiebre del amor. Sin que él sintiera un ridículo pudor por la manera de su goce.

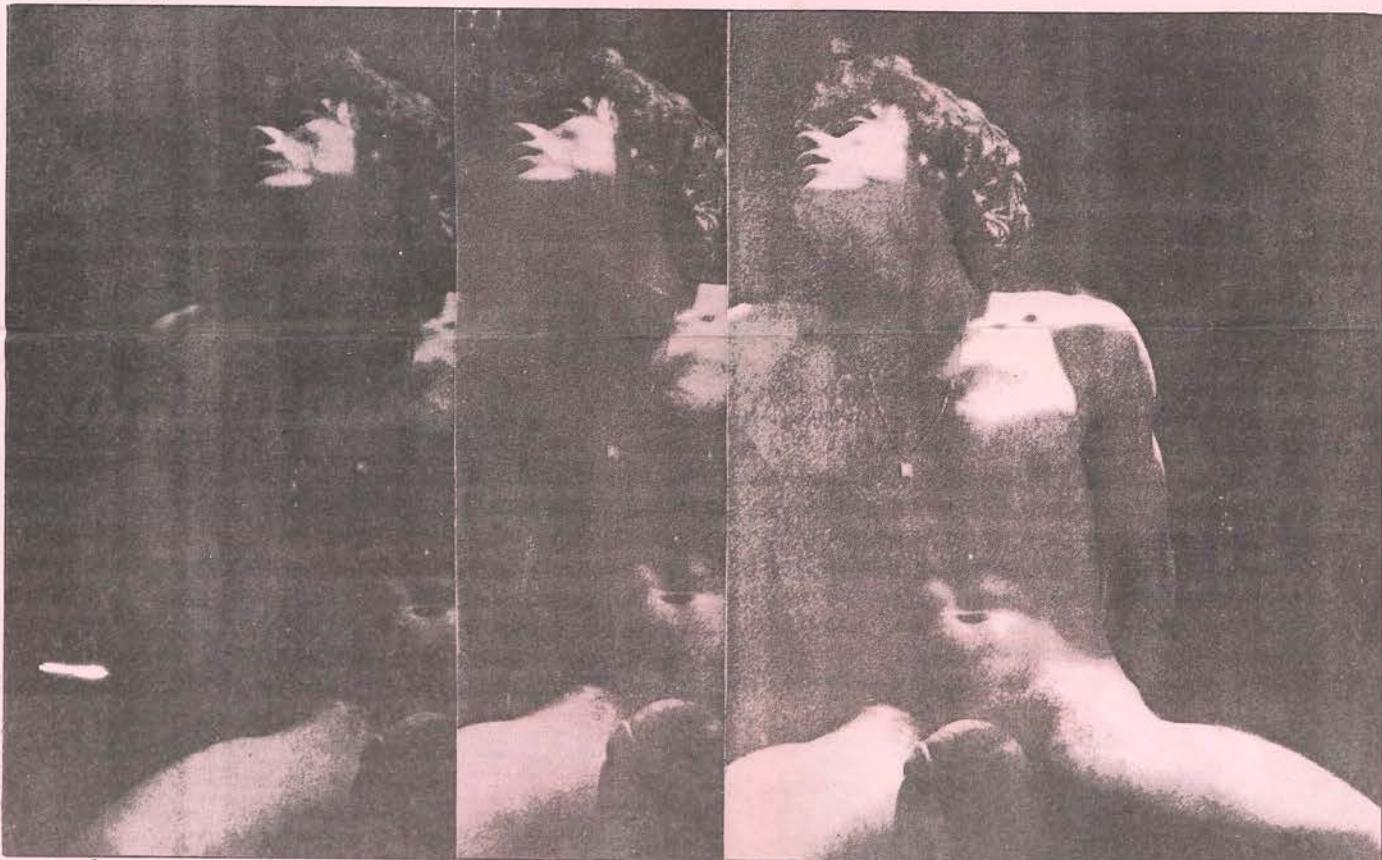
la mesa vecina

El debe contar apenas veintidós años Y, sin embargo, estoy seguro: hace ese número de años gocé del mismo cuerpo.

No es esto, en absoluto, ceguera del amor. Acabo de llegar al casino. No he tenido tiempo para beber mucho. He gozado ese cuerpo.

Donde? Un vacío en la memoria no significa nada.

Ah, mirad: ahora que está sentado a la mesa vecina, reconozco todos sus movimientos. Y bajo sus vestidos de nuevo veo los amados miembros desnudos.

lembrazas dunha amorosa alborada

Adeus pequeno amigo
fermoso amor, e
polos bós ratos que pasei contigo,
polos teus bicos, tuas caricias e teu apoio,
polas tuas risas, teus regalos e por todo.

Por facerme sentir importante,
por axudarme a comprender moitas cousas.
por saberte feliz ao meu lado,
por facerme chorar moitas veces. Gracias

E agora vaste,
sas da miña vida como entrachas,
como un Deus, no ocaso da sua historia.
Como o sol a caida da tarde.....
Y eu vou camiñando pola noite,
cos ollos cegados polas bágoas.....

Vaste e sinto,
xúroche que o sinto,
choro de rabia cando penso que non podo facer nada,
que te deixo marchar con indolencia,
ainque que por dentro estou sangrando.

Pro presinto que algún día volverás.
Adeus amor e gracias.

comentario:

"la estrella rosa"

Dominique Fernandez

Atópamonos diante dunha novela ben escrita, estructurada. Un gran coñecemento da problemática homosexual por parte da autora fai que o libro leáse con interés, de un tirón, sin que en ningún momento decaiga ou defraude o argumento.

O protagonista, un rapaz provinciano da postguerra, pouco a pouco iráse decañando da sua condición homosexual da cal renega e, por tanto, reprime. O longo dunha serie de encontros na sua vida, a autora preséntanos toda unha galería de homosexuais e o seu xeito de vivi-la sua condición. O "carroza" reprimido, de relativa, posición social, que non pode exterioriza-lo os seus sentimientos (víctima de unha moral burguesa admitida) e que ten que sublima-las suas tendencias e desexos de afectividade co repartidor de telegramas... O chapero, moi macho él, pero moi homosexual non autoasumido, que mantién relacións inestables e que non quer estabilizalas porque sería admitir o que más odia... O que o ten asumido e non se preocupa do problema sinxelamente porque pra él non o é... Todos estos personaxes e outros van aparecendo ó longo do libro, e son xeitos de actuar moi cotidiáns, moi taxíbles, os que vamos atopando. O libro gústanos por eso, é algo moi familiar, moi cotidián. Tamén eses viaxes á gran cidade durante os fins de semán a ligar no cine, no parque ou na cafetería alí donde o anonimato é a norma é donde o protagonista creerá realizarse con unha conducta que, él sébeo ben, non lle satisface no máis mínimo. E o

libro sigue a ser familiar...

Perante o maio do 68, en París, conoce o protagonista a un rapaz e, sen decañarse, comenza a aventura que sempre esperou. Alí nas loitas da rua, entre pelexas e carreiras escomenza un amor que sí o enche. E comenza a coñocer máis xente (mozos e mozas) que viven unha homossexualidade totalmente deshinbida e comenza a ver que se pode vivir normalmente. Os medos, as represións, quedan atrás máis o amor entre os dous non é algo que está suxeto a unha norma prefixada, non. E un amor que hai que ir construindo a diario, totalmente dinámico. E así, desde unha relación totalmente posesiva ó principio chégase a un estado de total permisividade no que a lealtade e o amor por riba de todo é a maior garantía de continuidade.

Termina o libro con unha longa charla dos dous amigos durante a cal analizan o estado, a situación dos homosexuais nos diferentes países europeos e americanos. Moi ben encaixadas estas páginas no contexto total da obra, sirven pra dar unha idea ó lector de como se contempla a nosa problemática nestes diferentes países.

O libro non é recente pois apareceu na primaveira do 1979 e estráname o silencio que lle deu a crítica más ou menos especializada. En canto a forma, tal vez poidera ter unha mellor traducción nalgún pasaxes, pro en xeral, moi ben.

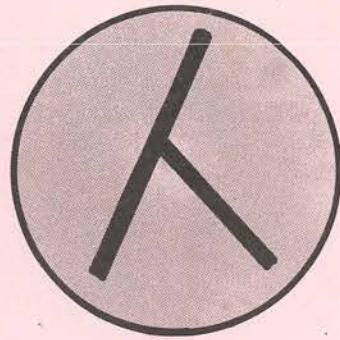
¡Leédeo!

EMILIO ARCANGEL

Cuerpo de brisa
ojos de sombra.
Incognita, vibrante, fría.
Incognita.

Cuerpo de piedra,
imagen que roba el pasado,
reflejos inertes.
Incognita.

Entre el y el un abismo
una incognita.

recuerdos de un poeta gozoso

No oímos, no vemos ni nos decimos nada.
No oímos, no vemos ni nos decimos nada.
No oímos, no vemos ni nos decimos nada.

Y colgamos un "rato" de nuestras miradas vacías
e intentamos profundizar
llenos de pánico
de orgullo
y de miseria.

Y es que solamente se puede ser cobarde
cuando los ojos perdonan
cuando la sinceridad perdona
cuando el cuerpo perdona,
cuando el amor triunfa.

**COLABORA CO ATURUXO
ENVIANDO AS TUAS
CRITICAS, CARTAS,
ARTIGOS...**

VIGO - apartado de correos 1.468